

ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Μ' ἀληθινή λύπη διαβάσαμε τὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Δημοκρατίας». Κι' ἐλυπηθήκαμε ἀκόμη περισσότερο βλέποντας κατ' ἀπ' τὸ γράψιμο κείνο τὴν ὑπογραφή: Ν. Ἀνδρ... καὶ δυὸ κουνίδες πνίγουν ὅλα τ' ἄλλα γράμματα, βαλμένες—ποιὸς ξέρει!—ὥσως ἀπὸ μετανοιωμὴ γὰρ ὅσα τόσο ἀσυλλόγιστα γραφτήκαν. Εἶν' ἡ ὑπογραφή τ' ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ὁποῖο, λαβαίνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν πρώτη του ἀρθογραφία ἐλπίσαμε πολλά. Μὰ μήπως ἦταν μικρὸς οἱ προφορικές του ὑπόσχεσες; Ἐξαφνα μὲν μὲρα τὸν βρήκαμε, χωρὶς νὰ τὸ περιμέομε, ἀντιμέτωπὸ μὰς νὰ μᾶς κτυπᾷ. Γιατί; Ἄγνωστο...

Καὶ δὲν μπορεῖ βέβαια κανεὶς ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν ἄλλο τὸ δικαίωμα τοῦ κριτικοῦ. Τὸ δτι ὅμως «ἡ κριτικὴ εἶναι ἡ φυλλοξήρα τῆς φιλολογίας», εἶναι ἀλήθεια ἀναμφισβήτητη. Κι' αὐτὸ ἔχοντας κατὰ νοῦ ὁ κριτικὸς μὰς ἄχρῖσε ἀλύπητα νὰ μᾶς χτυπᾷ. Συνέχεια, ἐκεῖ! Τώρα θὰ μαραθοῦν τὰ φύλλα τῶν φιλολογικῶν μὰς λουλουδιῶν; Ἄγνωστο...

Ἡ μέρα τῆς ἐκδοσης τῆς τελευταίας «Δημοκρατίας» ἦταν γὰρ τὴν «Ἀθηνα» μέρα θλίψης. Νὰ σιωπήσωμε, καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσωμε; Αὐτὸ θὰ ἐκλαμβανόταν ὥσως ἀπὸ πολλοὺς παραδοχὴ ὅπως κι' ἄλλη φορὰ γίνηκε ἀδιάφορο ἂν ἐμεῖς θὰ δίναμ' ἄλλη ἔννοια. Κι' ἀναγκαστήκαμε ν' ἀπαντήσωμε ἂν καὶ—εἰλικρινὰ—δὲν τὸ θέλαμε.

Ὁ κ. Ν. Ἀνδρουλιδάκης κατὰ γλῆσιν σὶς συμπέρασμα πῶς ἡ «Ἀθηνα» «ξεφεύγει ἀπ' τὸ σκοπὸ τῆς καὶ τὸ λοιπὸν κατατάξει ἀσκοπη». Δὲ θὰ προσπαθήσωμε διόλου νὰ τοῦ ἀλλάξωμε τὴν ἰδέα αὐτὴ. Θάταν—εἴμαστε βέβαιοι—μάταιη δουλειά. Ἄν ὅμως πραγματικὰ ἐνδιαφερόταν γὰρ μᾶς, ἂντι νὰ γράφῃ τόσο ἀναξιοπρεπῶς γὰρ ἕναν ἀνθρώπο τῆς μορφῆς του, θὰ κάνανε κατὰ ἄλλο. Θὰ ἐξακαλουθοῦσε νὰ συνεργάζεται σὴν «Ἀθηνα» Ἐμεῖς καὶ προφορικὰ τοῦ τὸ παμε, καὶ γραπτὸ τοῦ τὸ στείλαμε. Στὸ τέλος ἐδέχθη νὰ γράψῃ δυὸ—τρία γράμματα σὴν «Ἀθηνα» Ὑστερὰ μᾶς ἐγκαταλείψε. Μποροῦσε τότε κάλλιτὰ νὰ κάνει ὑποδείξεις. Ἀφίνω τὸ πῶς τὸ συμπέρασμα τοῦ «Ναυα-

γίου» εἶναι ἐσφαλμένον. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ κ. Ν. Ἀνδρ. εἶναι σωστὸ. Καὶ βλέπει τὴν «Ἀθηνα» νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ βάρανδρο, ταῖξοντας κοπρὰ στοὺς νέους. Κι' ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβαση τῶν κ. Καθηγητῶν γιὰτὶ «διευθύνεται ἀπὸ μαθητῆς». Τὸν πληροφοροῦμεν πῶς ἡ «Ἀθηνα» διευθύνεται ἀπὸ τοὺς Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκι καὶ Μ. Ε. Προβελάνι τελειόφοιτους, ποῦ, ὅμως δηλώνουν πῶς θὰ τὸ θεωροῦσαν τιμὴ τους νᾶναι ἀκόμη μαθητῆς. Μαθητικὴ συνεργασία εἶναι μὲν οὐ τοῦ Παντελῆ Γ. Ἀποσπερίτη. Τ' αὐτὰ τῆς Φιφῆς Μοιρολάτρη δὲ θάχουν νὰ μείνουν στὰ χέρια τῶν κ. Καθηγητῶν, γιὰτὶ οὐτ' αὐτὴ εἶναι μαθήτρια.

Ὁ ἴδιος κρίνοντας παρακάτω τὸ τραγοῦδι «Σβεῖ ὁ λόγος» τοῦ βρῖχνει «σκέψη πορνικὴ! Οὐτ' αὐτὴ τοῦ τῆ γνώμη θὰ προσπαθήσωμε ν' ἀνατρέψωμε τοῦ «δασκάλου ἀποῦ δίδασκε...». Θὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμε μονάχα τὶ ἔγραψε στὸν ἔχομο ἐδῶ τοῦ κ. Φαράντου, ἀντιπροσώπου τῆς «Ο—Χ—Ε Νέων». Ἀκόμα καὶ τὸ «Ἀγοράζετε Ἀρώματα» γὰρ τὸ ὁποῖο ἔφριξε ἡ κοινωνία μὰς! Καὶ ὅσῳτᾶμε τὸν καθένα ποῦχει λ γη λίγη γνώση, ἂν ἡ σκέψη αὐτοῦ δὲν ἦταν πορνικὴ. Σ' ἀνθρώπους σὰν τὸν κ. Φαράντο ἄλλοι λαοί—ὅπως οἱ Ἀμερικανοὶ—γονατίζουν. Ὅποιος ἔζησε μαζὺ τοὺς μόνο τὸ ξέρει, τὸ συναισθάνεται αὐτὸ κι' ἐνῶ τέτοια γράφονται καὶ περνοῦν ἀπαρατήρητα, προσπαθεῖται μὲ κάθε τρόπο ἡ κινητοποίηση τοῦ «Σύμπαντος» κατὰ τῆς «Ἀθηνα» ἐπηδῆ ἔγραψε τὸ «Σβεῖ ὁ Ἀδρός»!.

Τὸ μόνον μέρος σὶς ὁποῖο θὰ συμφωνήσωμε μὲ τὸν κ. Ν. Ἀνδρ... εἶναι ἡ ἀντίληψη τῆς μικροπρέπειας τῶν συμπολιτῶν μὰς λογίων νὰ γράφουν. Δύστυχα ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἀντίληψη. Ὡστόσο ἐμᾶς δὲ μᾶς ἀποθαερόννει. Στὴν «Ἀθηνα» μείναμε μόνοι μὲ τὸν Ἀποσπερίτη. Οἱ πρῶτοι μὰς συνεργάτες ἀποχωρήσαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ σχολειοῦ των, γιὰτὶ οἱ ἄλλες τῶν ἀπασχολίες δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ ἐξακολουθήσουν. Στὶς συνταχτικὲς μὰς φάλαγγες προστεθήκαν τελευταία ὁ Στέλιος Πούλιας, κι' ἡ δυνατὴ σὴν πέννα Φιφῆ Μοιρολάτρη, ποῦ δὲν εἶναι μαθήτρια. Εἴμαστε ἄρκετοὶ ὅμως καὶ μᾶς συνδέει ὅλους μὲ ἀλύσσει

τῆς αὐτῆς ἰδεολογίας. Ἔτσι ἐνωμένοι θὰ βαδίσωμε σταθερὰ ἐπὶ στηρίζοντας τὴν ἰδέα μὰς ὡς ποῦ νὰ μποροῦμε. Εἴμαστε πάντα πρὸ θυμοὶ ν' ἀκούσωμε γνώμες καὶ νὰ δεχτοῦμε ὑποδείξεις, μὰ λογικὲς καὶ ψύχραιμες. Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα—ἐπὶ τέλους μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε ἔχομε τὴν ἀπαίτηση ΚΑΛΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ.

Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ. Καὶ—πιστεύετε με—τᾶκα μὲ μεγάλη λύπη. Ὡστόσο ἦταν ἀνάγκη. Ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τῆς «Ἀθηνα» ἄς μιλῆσῃ εἰδικότερα πρὸ κάτω.

Γ. Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
Διευθυντῆς

ΑΗΓΗ ΜΑΤΑΚΙ

ΑΓΑΠΗΣ ΣΥΓΝΕΦΑ

Στὶ ἀπέραντο τὸ χάος τῆς Ζωῆς μύστες αὐτοὶ τοῦ ἴδιου παλμοῦ, τῆς ἰδίας ἰδέας. Ὁ Γιάννης κι' ἡ Μάγδα. Ἰδέα τους ἡ Ἀγάπη, μονόψυχος ὁ παλμὸς τους. Ποῦ γνωριστήκαν; Ἀνήξερο. Ὁ Γιάννης εἴκοσι χρονῶνε, ἡ Μάγδα δεκοχτῶ. Κάποιο δειλινὸ—ἀξέχαστο τ' Ἄη—Δημητριοῦ στὶς 20—ὁ Γιάννης εἶχε γράψῃ σὶς «μερολόγιό του»: «Βρῆκα τὴ γυναῖκα ποῦ θὰ μὲ σέρῃ σὶς γιορτάσι τῆς ζωῆς»

Κι' ἡ Μάγδα:

«Τὸ νεῖρεμένο νηδὸν τὸν ἠδύρα! ψυχῆς ἀνασασμός, ἀναγᾶλιασμα!»

Πῶς γνωριστήκαν; Τὰ μάτια ἄς τὸ ποῦν. Μιλῆσαν τ' ἄφραστα πάθια τῆς καρδιάς.

Ταῖρι ἰδεατὸ, ταῖρι ἀγαπημένο ὁ Γιάννης κι' ἡ Μάγδα. Κι' οἱ δυὸ μὲ μὴν καρδιά, μὴν θέληση, ἐνωμένοι τόσο ποῦ μὴν πεθυμιὰ κυβερνοῦσε τὴ ζήση τους. — Νὰ παρδοῦν; Ἀδύνατο ὡστόσο. Ἡ Μάγδα σὶς ἀψηλὰ σκαλοπάτια τῆς κοινωνίας, ὁ Γιάννης ταπειτὸς δουλευτῆς, μὰ τοῦ καρροισοῦ τῶ Μουσῶν ἀψηλὸς καὶ στεβὸς ἀναβάτης. Σηκωνόταν ὡς στὴ Μάγδα. Ἡ Μάγδα, καλύτερα, σηκωνόταν ὡς αὐτόνε. Μ' ἄλλη σκέψη τοὺς γονιοὺς κυβερνοῦσε. Δουλευτῆς γι' αὐτοὺς ὁ Γιάννης καὶ μόνον δουλευτῆς? Κι' ἡ πολυχαδεμένη κόρη τους πριγκηποπούλου σὶς σπιτικὸ τῆς πριγκηπόπουλο θὰ πάρῃ!

Σκόνη, χρυσοσκονη δισλυ-

